

ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ

Ο ΑΓΙΟΣ
ΝΟΥΦΡΙΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο βίος τοῦ Ἀγίου Ὀνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου φωτίζει μέ ἅπλετο φῶς τὴν «ἐν Χριστῷ» ζωὴ μας. Φῶς οὐράνιο ἀναβλύζει, φῶς πού φανερώνει τὴν ἀληθινὴ σχέση μετὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι σχέση παιδιῶν πρὸς Πατέρα.

Ἡ «υἱϊκὴ» αὐτὴ σχέση γίνεται αἰσθητὴ μόνο σ'αυτοὺς πού δίνονται μ'ὅλη τὴν καρδιά τους στὸ Θεό, σάν τὸ μακάριο Ὀνούφριο πού «μιμησάμενος τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον» ἔγινε, ὅπως ὁ ὑμνογράφος του μᾶς διασώζει, «τῆς Αἰγύπτου ἡ καλλονὴ καὶ ὁ φοῖνιξ ὁ εὖκαρπος».

Ἐζησε τὸν 4ο αἰῶνα πρῶτα σὲ κοινόβιο κοντὰ στὴν Ἑρμούπολη τῶν Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀργότερα, ξεχειλισμένος ἀπὸ θεῖο ἔρωτα, διέτρεξε σὰν διψασμένο ἐλάφι «ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων» τὴν περίφημη αἰγυπτιακὴ ἔρημο. Ἐξήντα χρόνια μακριὰ ἀπ' ἀνθρώπινο μάτι, μόνος μὲ μόνο τὸ Θεὸ ἀγωνίστηκε σκληρὰ ἐνάντια στὰ πάθη του καὶ τοὺς δαίμονες, καθαρίστηκε καὶ καθαγιάστηκε τόσο, ὥστε νὰ γίνεи «ἡ ἀκρότης καὶ ἡ νο-

μοστάθμη τῶν ἡσυχαστῶν». Μπροστά σ' ἔ-
να τέτοιο δόσιμο ἔκπληκτοι οἱ Ἄγγελοι τοῦ
Θεοῦ γονάτιζαν καὶ ὑπηρετοῦσαν τὸν «οὐρα-
νοβάμονα Ὀνούφριο» σὲ κάθε βιοτική ἀνάγ-
κη καὶ σὰν κοινωνὸ τῆς οὐράνιας Θείας Λει-
τουργίας τὸν μεταλάμβαναν κάθε Κυριακὴ τ'
Ἄχραντα Μυστήρια.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀγγελικὴ ζωὴ βρίσκοντάς τον
ὁ Ὅσιος Παφνούτιος ἔγραψε τὸ Θεοπρεπὴ
βίο του ποὺ μεταφέρουμε ἐδῶ αὐθεντικὸ μὲ
μιὰ ἀπλὴ γλωσσικὴ διασκευή.

Τὸ καλὸ πνεῦμα δώρε προσ-
εγγεῖς ἐκκλήσεις σου εἶναι.
Μετὰ κατανυκτικὴν μετάνοιαν
ταῖς τῶν Χριστοῦ ταπεινότητων
ἐν ἀντιπροκρίσει μετὰ.

REF 14 FILM
CALL 3322-509

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

(Γραμμένος ἀπὸ τὸν Ὅσιο Παφνούτιο σὲ γλωσσικὴ διασκευὴ μας)

1. Πορεία στὸν οὐρανὸ

Μιὰ μέρα ἐνῶ καθόμουν στὸ κελλί μου, ξενευσσε ὁ Θεὸς στὴν καρδιά μου νὰ πάω στὴν ἐνδότερη ἔρημο νὰ βρῶ ὄσιους ἄντρες γιὰ νὰ πάρω τὴν εὐλογία τους. Βγῆκα ἀπὸ τὸ Μοναστήρι παίρνοντας μαζί μου λίγα ψωμιὰ καὶ νερὸ. Ἀρχισα τὴν ὁδοιπορίαν με πόθο πολὺ καὶ ἀφοῦ περπάτησα λίγες μέρες βρῆκα μιὰ σπηλιὰ κλεισμένη. Κτύπησα τὴν πόρτα λέγοντας τὸ συνηθισμένο: «Πάτερ εὐλόγησον». Δὲν ἄκουσα ἀπάντηση. Ἀνοιξα τὴν πόρτα καὶ μπαίνοντας βρῆκα ἕνα ἄνθρωπο νὰ στέκεται σὲ θέση προσευχῆς καὶ μόλις τὸν ἄγγιξα ἔπεσε καταγῆς. Τὰ ρούχα ποὺ

φοροῦσε ἦταν ὑπὸ φύλλα φοινικιάς καὶ ἀπὸ τὴν πολυκαιρία ἐγίναν σὰν στάκτη στὰ χέρια μου. Φοβήθηκα καὶ ἄρχισα νὰ προσεύχομαι, λέγοντας διάφορους ψαλμούς, ὅσους γνώριζα καὶ ὅπως μποροῦσα. Τὸν ἔθαψα ὅπως μοῦ ἦταν δυνατό καὶ ὅλη τὴ νύχτα προσευχόμεουν γιὰ τὴν ψυχὴ του. Τὸ πρωῒ ἔφραξα τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς καὶ ἀναχώρησα.

Περπάτησα τέσσερις μέρες, ὥσπου μοῦ τέλειωσε τὸ ψωμί. Ἀρρώστησα ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ἔπεσα καταγῆς σὰν νεκρός. Τότε βλέπω μπροστά μου ἓνα θαυμάσιο Ἄγγελο, μὲ μορφὴ ἀνθρώπου, ὡραῖο καὶ ὑπέρλαμπρο, γι' αὐτὸ καὶ φοβήθηκα πολύ. Ἐκεῖνος, πλησιάζοντας μὲ χαριτωμένο πρόσωπο, μὲ ἄγγιξε στὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὰ χεῖλη μου. Τότε αἰσθάνθηκα μέσα μου δύναμη κατὰ τρόπο θαυμαστὸ καὶ περπάτησα μὲ τὴ θεία ἐκείνη βοήθεια ἄλλες τέσσερις μέρες νηστικός. Εἶδα ξανά τὸν Ἄγγελο δυὸ φορές καὶ πάλι μὲ ἐνδυνάμωσε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Μὲ τὴ θεία δύναμη περπάτησα ἄσιτος, τὴ δεύτερη φορὰ τέσσερις μέρες ξανά, καὶ τὴν τρίτη φορὰ ἄλλες δέκα.

2. Συνάντηση μὲ τὸν Ἅγιο

Ἐφτασα κατακουρασμένος στὸν τόπο ποῦ μὲ ὁδήγησε ὁ Θεός. Μόλις κάθησα λίγο νὰ ξε-

ξουραστῶ, βλέπω ἀπὸ μακρυὰ νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμένα ἓνας ἄνθρωπος φοβερὸς στὴ θέα, γυμνὸς καὶ δασύτριχος, καλυμμένος μὲ τρίχες σὰν ἄγριο ζῶο. Στὴ μέση ἦταν ζωσμένος μὲ βλαστοὺς δέντρων. Μόλις τὸν εἶδα φοβήθηκα καὶ ἀνέβηκα σὲ ψηλὸ βράχο νὰ κρυφτῶ. Ἐκεῖνος φτάνοντας ἔπεσε στὸ κάτω μέρος τοῦ βράχου ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν κάψα τοῦ ἡλίου. Ὑστερα, ἀφοῦ ξεκουράστηκε λίγο, φώναξε: «Κατέβα, δοῦλε τοῦ Κυρίου, Παφνούτιε, καὶ μὴ φοβᾶσαι. Γιατὶ κί ἐγὼ ἄνθρωπος ἀμαρτωλὸς εἶμαι ποὺ ἀσκοῦμαι γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο».

Χαρούμενος τότε ἐγὼ κατέβηκα γρήγορα καὶ ἔπεσα στὰ πόδια του ζητώντας τὴ συγχώρεση καὶ τὴν εὐλογία του. Ἐκεῖνος μὲ σήκωσε καὶ ἀφοῦ ἀσπαστήκαμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καθήσαμε νὰ κουβεντιάσουμε. Ἦταν ἐξαιρετικὰ ταλαιπωρημένος ἀπ' τὰ γηρατειὰ καὶ τὴν ἀσκηση καὶ οἱ τρίχες του ἦταν λευκὲς σὰν τὸ γάλα. Ἐχοντας τὸν πόθο νὰ μάθω τὸ ὄνομά του καὶ τὸν τρόπο ζωῆς του εἶπα: «Σὲ παρακαλῶ, ἀγιότατε Πάτερ, ὅπως ὁ Κύριος σοῦ ἀποκάλυψε τὰ σχετικὰ μὲ μένα, ἔτσι κι ἐσὺ φανέρωσέ μου ἀπὸ ποῦ εἶσαι, πῶς ὀνομάζεσαι καὶ πότε ἦλθες ἐδῶ στὴν ἔρημο»

3. Ὁ Ἅγιος ἀφηγεῖται τὴ ζωὴ του

Τότε αὐτὸς ἀπάντησε:

»Ὄνομάζομαι Ὀνούφριος, μένω σ' αὐτὸ τὸν τόπο ἐβδομήντα χρόνια, ζώντας μὲ τὰ θηρία καὶ τρώγοντας χόρτα. Ἄνθρωπο ἄλλο δὲν εἶδα ποτὲ ἐκτὸς ἀπὸ ἐσένα, ποὺ ἔστειλε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἐνταφιάσεις τὸ σῶμα μου αὔριο. Ὁ πατέρας μου ἦταν βασιλιάς τῆς Περσίας. Ἡ μητέρα μου ἦταν στεῖρα καὶ παρακαλοῦσαν καὶ οἱ δυὸ τὸ Θεὸ νὰ τοὺς δώσει κληρονόμο. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰς προσευχὰς τοὺς ἐπάκουσε ὁ Θεὸς καὶ ὅταν συνέλαβε ἡ μητέρα μου ἐγίνε χαρὰ μεγάλη στὸ παλάτι. Μετὰ τὴν κύηση εἶδε ὁ πατέρας μου θεία ἀποκάλυψη ποὺ τὸν προέτρεπε νὰ μὲ ὀνομάσει Ὀνούφριο στὸ ἅγιο βάπτισμα. Ὑστερα νὰ μὲ ὀδηγήσει σ' ἐνα Μοναστήρι ποὺ εἶναι στὴ Θηβαῖδα τῆς Αἰγύπτου καὶ τὸ ὀνομάζουν ἡσυχαστήριον. Ἔτσι ἔκαμε ὁ πατέρας μου. Ἐνῶ κατευθυνόταν μὲ ὑπηρέτες πρὸς τὴν Αἴγυπτο, μᾶς συνόδευε μὲ θεία νεύση καὶ βούληση μιὰ ἐλαφίνα ποὺ μὲ ἔτρεφε μὲ τὸ γάλα τῆς ἐνῶ διαρκοῦσε ὅλη ἐκείνη ἡ ὁδοιπορία, πρὸς θαυμασμὸ καὶ ἐκπληξὴ ὄλων.

»Σάν φτάσαμε στὸ πιὸ πάνω Μοναστήρι ὁ πατέρας μου τὰ ἀνάφερε στὸν Ἡγούμενο ὅλα κ' ἐκεῖνος εἶπε: «Ἐδῶ γυναῖκα δὲν κόντεψε ποτέ,

πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τραφεῖ τὸ παιδί;». Ὁ πατέρας μου ἀπάντησε: «Ὅπως ὁ Κύριος οἰκονόμησε καὶ μᾶς συνόδεψε σ' ὅλο τὸ δρόμο ἢ ἐλαφίνα ποὺ τὸ ἔτρεφε, ἔτσι ξανὰ μὲ τὴ θεία προσταγὴ θὰ ἔρχεται ἐδῶ καθημερινὰ νὰ τὸ θηλάζει, ὥσπου νὰ μεγαλώσει». Ἔτσι λοιπὸν συγκατατέθηκε ὁ Ἑγούμενος καὶ ἔμεινα σὲ κεῖνο τὸ Κοινόβιο. Ὁ πατέρας μου ἔφυγε γιὰ τὸ παλάτι καὶ ἡ ἐλαφίνα ἐρχόταν καθημερινὰ, μέχρι τὸν τρίτο χρόνο καὶ μὲ θήλαζε.

»Ἦταν ὅλοι οἱ μοναχοὶ τῆς Μονῆς ἐκείνης ἀγιότατοι καὶ ἄμεμπτοι καὶ ζοῦσαν τηρώντας ὅλες τὶς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου. Εἶχαν ὅλοι μιὰ ψυχὴ καὶ μιὰ καρδιὰ καὶ ἀγάπη θαυμάσια μεταξὺ τους. Ἐὰν κάτι ἄρεσε στὸν ἕνα, τὸ ἤθελαν ὅλοι. Νήστευαν, προσεύχονταν ὅλη τὴ νύχτα καὶ τὴ μέρα ἔκαμναν μὲ τόση σιωπὴ τὸ ἐργόχειρο, ὥστε κανένας δὲν τολμοῦσε χωρὶς ἀνάγκη νὰ πεῖ ἔστω κι ἕνα σύντομο λόγο. Ἔμαθα λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς καὶ διδάχτηκα τὴν ἱερὴ Γραφὴ καὶ ὅλη τὴν τάξιν τῆς μοναχικῆς πολιτείας μὲ κάθε ἀκρίβεια. Πολλὰς φορὲς ἐπαινοῦσαν τὸν Προφήτη Ἡλία πῶς δυναμώθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ στὴν ἔρημο μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἄσκησιν καὶ πῆρε χάριν ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ καμνεὶ πράγματα θαυμαστά, ἰδιαίτερα δὲ, γιὰτὶ δὲ δοκίμασε ἀκόμα τὸ πικρὸ ποτῆρι τοῦ θανάτου, ἀλλὰ μεταστάθηκε στὸν Παράδεισο σύσσωμος. Ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπέρτιμο Βαπτιστὴ καὶ

Πρόδρομο, πού πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς Ἀγίους εἶναι Χριστομαρτύρητος, τὸν ἐπαινοῦσαν πάρα πολύ.

» Ἀκούοντας καθημερινὰ τοὺς Πατέρες τοῦ Κοινοβίου νὰ φημίζουν αὐτοὺς τοὺς Ἀγίους ρώτησα: «Ὡστε οἱ ἀναχωρητὲς ἔχουν περισσότερη παρρησία στὸ Θεό;». Αὐτοὶ μοῦ εἶπαν: «Ναί, παιδί μου, εἶναι μεγαλύτεροι ἀπὸ μᾶς γιατί ἐμεῖς βλέπουμε καθημερινὰ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, διαβάζουμε μαζί τὴν ἀκολουθία μὲ πνευματικὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση. Ὅταν πεινάσουμε βρίσκουμε ἔτοιμο τὸ τραπέζι. Ἄν ἀρρωστήσει κάποιος ἀπὸ μᾶς σωματικὰ ἢ ψυχικὰ, τὸν βοηθοῦν καὶ τὸν ὑπηρετοῦν οἱ ἄλλοι μὲ πολλὴ φροντίδα. Ὅπωςδήποτε, ὅτι χρειαστοῦμε τὸ βρίσκουμε. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ εὐλογημένοι ἡσυχαστὲς δὲν ἔχουν ἀνθρώπινη παρηγοριά, ἀλλὰ ὁλόψυχα ἐλπίζουν μόνο στὸ Θεό. Ἄν τοὺς ἔλθει πειρασμός ἀπὸ τὸν πονηρὸ δὲν ἔχουν κανένα νὰ τοὺς συμβουλέψει. Ἐὰν πεινάσουν ἢ γυμνητέψουν ἢ χρειαστοῦν ὅτιδήποτε ἄλλο, δὲν ἔχουν τίποτα ἀπ' τὰ ἀναγκαῖα τοῦ σώματος. Στὶς ἀκολουθίες καὶ τὶς προσευχὲς δίνονται περισσότερο. Οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ τοὺς διακονοῦν καθημερινὰ καὶ ὅταν ἐξέρχεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀπὸ τὸ σῶμα τὴν παίρνουν μὲ πολλὴ φροντίδα καὶ τὴν φέρνουν μπροστὰ στὴν Παναγία Τριάδα ψάλλοντας μὲ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση.

»Σὰν ἄκουσα αὐτὰ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ἀπὸ τοὺς θεοφόρους Πατέρες πληγώθηκα στὴν καρδιά ἀπὸ τὸν πόθο καὶ τὸν ἔρωτα τῆς ἀναχώρησης. Καθημερινὰ αὖξανε ὁ πόθος αὐτὸς καὶ ἔλυωνε ἡ ψυχὴ μου γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς ἡσυχίας. Μιὰ νύχτα, λοιπὸν, πῆρα μαζί μου λίγα ψωμιὰ καὶ βγῆκα ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, παρακαλώντας τὸ Θεὸ νὰ μὲ ὀδηγήσει ὅπου εἶναι εὐάρεστο σ' Αὐτὸν γιὰ νὰ κατοικήσω. Ὅταν ἔφτασα στὴν ἔρημο ἔβαλα στὸ μυαλό μου νὰ κατοικήσω κάπου σ' ἓνα βουνὸ καὶ τότε βλέπω μπροστὰ μου ἓνα ὑπέρλαμπρο φῶς. Γεμάτος ἀπὸ φόβο θέλησα νὰ ἐπιστρέψω ξανὰ στὸ Κοινόβιο. Ἀλλ' ἀμέσως φάνηκε σὲ κεῖνο τὸ φῶς ἓνας ὠραιότατος ἄνθρωπος, θαυμάσιος στὴ θέα καὶ ἑνδοξος, ποὺ μοῦ εἶπε: «Μὴ φοβηθεῖς, Ὀνούφριε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀγγελος τοῦ Θεοῦ ποὺ μὲ πρόσταξε νὰ σὲ φυλάω ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ γεννήθηκες, ὥς τὴν ὥρα ποὺ θὰ πεθάνεις. Προχώρα, λοιπὸν, καὶ μὴ φοβηθεῖς τοῦ διαβόλου· τίς πονηριές, ἢ τοὺς πειρασμοὺς ἢ ὅτιδήποτε σοῦ συμβεῖ. Γιατὶ ἐγὼ εἶμαι μαζί σου γιὰ νὰ σὲ προσέχω ὥσπου νὰ παραδώσω τὴν ψυχὴ σου στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ.

»Λέγοντας μου αὐτὰ ὁ Ἀγγελος μὲ συνόδεψε μέχρι τὰ ἑβδομήντα μίλια ὅπου ἦταν μιὰ σπηλιά. Τότε αὐτὸς ἐγίνε ἀφαντος. Ἐγὼ κτύπησα τὴν πόρτα τῆς σπηλιάς καὶ εἶδα νὰ βγαίνει ἓνας γέροντας χαριτωμένος καὶ ἐνάρετος. Ἀφοῦ πρὸν

προσκύνησα αὐτὸς μὲ ἀσπάστηκε λέγοντας:
«Καλωσόρισες, ἀδελφέ μου, συνεργάτη Ὀνού-
φριε. Ὁ Κύριος νὰ σὲ σκέπει καὶ νὰ σὲ φυλάει».
Μπήκαμε λοιπὸν στὴ σπηλιὰ καὶ ἔμεινα κοντὰ
του λίγες μέρες διδασκόμενος διάφορα πράγμα-
τα. Ἀφοῦ μὲ νουθέτησε ἀρκετὰ γιὰ ὅσα εἶναι
ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἄσκηση, μοῦ εἶπε: «Σήκω παιδί
μου γιὰ νὰ σὲ ὀδηγήσω σὲ μιὰ σπηλιὰ ἡσυχαστι-
κὴ, στὴν ἐσωτερικὴ ἔρημο στὴν ὁποία θέλει ὁ Κύ-
ριος νὰ κατοικήσεις μόνος σου καὶ νὰ πολεμήσεις
ἐνάντια στὸ δαίμονα γιὰ νὰ πάρεις τὰ τρόπαια
τῆς νίκης.

»Περπατώντας λοιπὸν τέσσερα μερόνυχτα
φτάσαμε σὲ μιὰ καλύβα μικρὴ ποὺ εἶχε φοινικιά
καὶ βρύση ωραία καὶ μοῦ λέγει: «Αὐτὸς εἶναι ὁ
τόπος ποὺ σοῦ ἐτοίμασε ὁ Κύριος γιὰ νὰ κατοι-
κήσεις». Ἐμεινε μαζί μου τριάντα μέρες διδά-
σκοντάς με κάθε λεπτομέρεια τῆς μοναχικῆς πα-
λαίστρας. Ὑστερα πῆγε στὴ σπηλιὰ του καὶ ἐρ-
χόταν καὶ μὲ ἐπισκεφτόταν μέχρι ποὺ πέθανε
ἐδῶ καὶ τὸν ἔθαψα. Τὸ ὄνομά του ἦταν Ἑρμείας
ἀπ' τὴ φυλὴ τοῦ Ἰσάχαρ, ὅπως εἶπε».

4. Ὁ Παφνούτιος ζητᾷ νὰ μάθει περισσότερα

Ἀφοῦ ἄκουσα ὅλα αὐτὰ ἐγὼ ὁ Πανφούτιος τοῦ εἶπα: «Γνωρίζω, ἀγιότατε Πάτερ, ὅτι πολὺ κόπο δοκίμασες σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο». Αὐτὸς συμπλήρωσε: «Πίστεψέ με, ἀγαπητέ, ὅτι ὑπέμεινα τόσα βάσανα, ὥστε ἀπελπίστηκα μέχρι θανάτου ἀπ' τὸν πολὺ καύσωνα τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τὴν παγωνιὰ τοῦ χειμῶνα, τὴν πείνα καὶ ἄλλες στενοχώριες τοῦ σώματος. Τὰ ροῦχα μου ἔλυωσαν κι' ἐμείνα ὀλόγυμνος. Ἀρρώστησα μέρες πολλὰς κι' ἔπαθα τόσα βάσανα, ὥστε δὲ φτάνει γλώσσα νὰ τὰ διηγηθεῖ. Ὅλα τὰ ὑπέμεινα καρτερικά, στοχαζόμενος, ὅπως πρέπει νὰ κάμνει ὁ καθένας, τὰ ἀνείπωτα ἀγαθὰ ποὺ ἐτοίμασε ὁ Θεὸς γι' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀγαποῦν. Βλέποντας ὁ Κύριος τὴν πολλὴ μου στενοχώρια εὐδόκησε καὶ φύτρωσαν τρίχες σ' ὅλο τὸ σῶμα μου καὶ σκεπασμένος ἀπ' αὐτὰς δὲν αἰσθανόμουν πιά τὴν παγωνιὰ ἢ ἄλλο βάσανο. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ καθημερινὰ Ἄγγελος μοῦ ἔφερνε ψωμὶ γιὰ νὰ στηρίζουμαι καὶ νὰ ὑπηρετῶ τὸ Θεὸ μὲ περισσότερη θερμότητα».

Γεμάτος θαυμασμὸ γιὰ ὅσα ἄκουσα τὸν ρώτησα: «Πῶς κοινωνεῖς τὰ θεία Μυστήρια;» Αὐτὸς ἀπάντησε: «Κάθε Κυριακὴ ἔρχεται Ἄγγελος καὶ

μᾶς μεταλαμβάνει ὅλους τοὺς ἐρημίτες. Τὴν ἡμέ-
ρα ποὺ θὰ κοινωνήσουμε πλημμυρίζουμε ἀπὸ
πνευματικὴ παρηγοριά. Οὐτέ¹ πεινοῦμε, οὔτε δι-
ψοῦμε, οὔτε αἰσθανόμαστε πόνο ἢ ἄλλη θλίψη,
καὶ ὅταν κάποιος ἀπὸ μᾶς πεθυμήσει νὰ δεῖ ἄν-
θρωπο ἀναλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους στὸν
Παράδεισο καὶ βλέποντας τὴν τόση λαμπρότητα
καὶ ὠραιότητα τῶν οὐρανίων ταγμάτων θαμπώ-
νεται. Γίνεται ἓνα μὲ τὸ θεῖο φῶς, χαίρεται τὸ
πνεῦμα του, εὐφραίνεται καὶ ἀγάλλεται περίσσια,
ἀξιωνόμενος τόσων ἀγαθῶν. Λησμονεῖ πέρα γιὰ
πέρα ὅλους τοὺς προηγούμενους κόπους καὶ τὶς
στενοχώριες ποὺ ὑπέμενε. Ἀνάβει περισσότερο
ὁ πόθος του στὸ θεῖο ἔρωτα καὶ ἀσκεῖται περισ-
σότερο μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ του στοὺς πνευματι-
κοὺς ἀγῶνες γιὰ νὰ ἀξιωθεῖ νὰ κληρονομήσει
αἰῶνια τὴν τόση μακαριότητα».

Ἐνῶ μοῦ διηγότανε ὁ ἀείμνηστος Ὁνούφριος,
αἰσθανόμεουν τόση γλυκύτητα, ὥστε λησμόνησα
ὀλοκληρωτικὰ τὶς στενοχώριες τῆς ὁδοιπορίας,
τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα καὶ ὅλη ἡ κούραση μοῦ
φάνηκε πῶς δὲν ἦταν τίποτα. Ἐνδυναμωμένος
ψυχικὰ καὶ σωματικὰ τοῦ εἶπα μὲ ἀγαλλίαση:
«Μακάριος ἐγὼ ποὺ ἀξιώθηκα νὰ σὲ δῶ καὶ νὰ
ἀκούσω τὰ γλυκύτατα λόγια σου». Αὐτὸς εἶπε
«Ἄς σταματήσουμε τὰ λόγια, παιδί μου, καὶ ἄς
πᾶμε νὰ δεῖς τὴν κατοικία μου».

5. Στὴν ἀνάπαυση τῶν δικαίων

Περπατήσαμε τρία μίλια. Φτάσαμε σὲ μιὰ μικρὴ καλύβα ποὺ κοντὰ τῆς εἶχε πηγὴ καὶ μιὰ φοινικιά. Ἀφοῦ πρῶτα προσευχηθήκαμε, καθήσαμε ὕστερα νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸ Θεό. Σὰν τελειώσε ἡ μέρα, κατὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα, βλέπω στὴ μέση τοῦ κελλιοῦ ἓνα ψωμί μεγάλο καὶ ωραιότατο. Ὁ Ἅγιος μου εἶπε: «Σήκω, παιδί μου, φάε καὶ πιές ὅ,τι μᾶς ἔστειλε ὁ Κύριος, γιατί εἶσαι πολὺ ταλαιπωρημένος ἀπ' τὴν πεζοπορία καὶ ἂν δὲ φᾶς κινδυνεύεις ν' ἀρρωστήσεις». Ἐγὼ εἶπα: «Ζεῖ Κύριος ὁ Σωτήρας μας μπροστὰ στὸν Ὅποιο βρισκόμαστε. Δὲ θὰ φάω ὅμως ἂν δὲ φᾶμε μὲ ἀδελφικὴ ἀγάπη μαζί». Τὸν παρακάλεσα, λοιπὸν γιὰ πολὺ καὶ μὲ τὴ βία τὸν ἔπεισα. Εὐλόγησε τὸ τραπέζι, ἔκοψε τὸ ψωμί καὶ ἀφοῦ φάγαμε στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ χορτάσαμε καὶ περίσσεψε καὶ ψωμί. Ὑστερα ἀπ' τὴν εὐχαριστία περάσαμε ὅλη τὴ νύχτα προσευχόμενοι.

Σὰν ξημέρωσε βλέπω τὴν ὄψη τοῦ προσώπου τοῦ Ἁγίου χλωμὴ καὶ ἀλλοιωμένη. Φοβισμένος, ρώτησα νὰ μάθω τὸ λόγο. Αὐτὸς μου λέγει: «Μὴ φοβηθεῖς, ἀδελφέ, γιατί ὁ ἀγαθότατος καὶ σπλαχνικὸς Κύριος σὲ ἔστειλε γιὰ νὰ θάψεις τὸ σῶμα μου. Νὰ ποὺ σήμερα τελειώνει ἡ παροικία μου καὶ φεύγει ἡ ψυχὴ μου γιὰ τὴν ἀνείπωτη εὐφρο-

σύνη τῆς οὐράνιας μακαριότητος καὶ νὰ θυμᾶσαι ὅταν πᾶς στήν Αἴγυπτο νὰ κηρύξεις στοὺς μοναχοὺς καὶ σ' ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς ὅτι ζήτησα αὐτὴ τὴ χάρη ἀπὸ τὸ Θεό: ὅποιος κάμει τὸ μνημόσυνό μου καὶ μὲ γιορτάσει ἢ γράψει καὶ κηρύξει τὸ βίο μου, ὅπως σοῦ δικηγήθηκα, νὰ μὴν τοῦ ἔλθει πειρασμὸς ἀπ' τὸ διάβολο». Ἐγὼ τοῦ εἶπα: «Ἐχω μεγάλη ἐπιθυμία, Ἁγίε Πάτερ, γιὰ τὸ τὸν τόπο. Δόσε μου τὴν εὐλογία σου νὰ μείνω ἐδῶ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μου». Μοῦ λέγει: «Δὲ σὲ ἔστειλε ὁ Κύριος νὰ μείνεις ἐδῶ, ἀλλὰ μόνο νὰ θάψεις τὸ σῶμα μου καὶ νὰ εὐφρανθεῖς μὲ τοὺς Ὁσίους δούλους Του, ποὺ μένουν σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο καὶ νὰ κηρύξεις στοὺς φιλόχρηστους τὸν τρόπο ζωῆς τους, «πρὸς δόξαν Θεοῦ», γιὰ νὰ τοὺς μιμηθοῦν ὅσο μποροῦν».

Ἐπеса τότε στά πόδια τοῦ Ἁγίου λέγοντας: «Ἀγιότατε Πάτερ, γνωρίζω ὅτι ὅσα ζητήσεις ἀπ' τὸ Θεὸ θὰ σοῦ τὰ δώσει, ἐξαιτίας τῶν ἀγώνων σου. Σὲ ἱκετεύω, λοιπόν, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ εὐλογήσεις νὰ γίνω ὅμοιός σου στήν ἀρετὴ, νὰ πάρω ἀπὸ τὸ Θεὸ μαζί σου τὴν ἴδια δόξα καὶ ὁμοιο στεφάνι στήν αἰώνια ζωὴ, ὅπως σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ἀξιώθηκα καὶ σὲ ἀπόλαυσα». Αὐτὸς ἀπάντησε: «Ὁ Κύριος νὰ μὴ σὲ λυπήσει γιὰ τὸ ποὺ ζήτησες, ἀλλὰ νὰ σὲ εὐλογήσει καὶ νὰ σὲ στηρίξει στήν ἀγάπη Του, νὰ σὲ λυτρώσει ἀπὸ κάθε ἁμαρτία καὶ πειρασμὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ ἐκπλη-

ρώσει τὴν ἐπιθυμία σου. Οἱ Ἄγγελοι Του νὰ σὲ σκεπάσουν καὶ νὰ σὲ φυλάξουν ἀπ' τὶς ἐπιβουλὰς τοῦ ἐχθροῦ, γιὰ νὰ μὴ σοῦ βρεῖ ὁ ψυχοφθόρος κανένα φταίξιμο τὴν ὥρα τῆς Κρίσης. Ἡ εὐλογία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ᾧς εἶναι μαζί σου, τώρα καὶ στὴν ἀτέλειωτη αἰωνιότητα».

Μόλις μοῦ εἶπε αὐτὰ γονάτισε, ὕψωσε τὰ χέρια καὶ τὸ βλέμμα στὸν οὐρανό, λέγοντας μὲ δάκρυα: «Ὑψιστε Θεὲ καὶ ἀόρατε, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμη ἀνεξιχνίαστη καὶ ἡ δόξα ἀκατανόητη καὶ ἀνέκφραστη, καὶ τὸ ἔλεος ἄπειρο καὶ ἀμέτρητο, ὕμνῳ, εὐλογῳ, προσκυνῳ καὶ δοξάζῳ, ἐσένα ποὺ πόθησα ἀπ' τὴ νεότητά μου καὶ σένα ἀκολούθησα. Ἐπάκουσέ με· σὲ σένα κραυγάζει ἡ ψυχὴ μου. Γιατὶ φρόντισες γιὰ μένα τὸν φτωχό, ἀπομάκρυνες ἀπ' τὶς ἀνάγκες τὴν ψυχὴ μου, δὲ μὲ συνέκλεισες στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ ἔδωσες ζωὴ στὴν καρδιά μου. Σὲ ἱκετεύω, Κύριε μου, σκέπασέ με μὲ τὴν εὐλογία σου, γιὰ νὰ μὴ ταραχτεῖ ἡ ψυχὴ μου ἀπ' τοὺς δαίμονες ὅταν χωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα, ἀλλὰ παράλαβέ την μὲ τοὺς Ἁγίους Ἄγγελους σου καὶ κατάταξέ την ὅπου ἐπισκοπεῖ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, γιατί εἶσαι εὐλογητὸς καὶ δοξασμένος στοὺς αἰῶνες. Μνήσθητι πανοικτίρμον καὶ πολυέλεε τοῦ πιστοῦ λαοῦ σου. Ὅποιος βρεθεῖ σὲ κίνδυνο, στὴ θάλασσα ἢ μπροστὰ στὸ δικαστήριον ἢ σὲ ἄλλη

στενοχώρια καὶ σὲ ἐπικαλεστεῖ λέγοντας: «Παντοδύναμε Κύριε, μὲ τὶς πρεσβεῖες τοῦ δούλου σου Ὁνουφρίου ἐλέησέ με», ἐπάκουσε τῆς δέησής του παρακαλῶ τὴ βασιλεία σου, ὅπως μοῦ ἔταξες».

6. Τό τέλος τοῦ Ἀγίου

Τ ἐλειώνοντας τὴν προσευχή του εἶπε: «Κύριε στὰ χέρια σου ἀφήνω τό πνεῦμα μου» καὶ ξάπλωσε καταγῆς προσευχόμενος ξανὰ μυστικά. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε σὰν φῶς καὶ τότε αἰσθάνθηκα τόση εὐωδία ποὺ ἔμεινα θαμπωμένος ἀπ' τὴν ἀνείπωτη ἐκείνη πνοὴ καὶ γλυκύτητα τοῦ Παραδείσου. Βροντὲς καὶ ἀστραπὲς ποὺ ξέσπασαν ταυτόχρονα μὲ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἀγίου, μ' ἔριξαν φοβισμένο καταγῆς καὶ εἶδα ἀνοιγμένους τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὶς στρατιὰς τῶν Ἀγγέλων νὰ ψάλλουν πάνω ἀπ' τὸν Ἅγιο γλυκύτατους ὕμνους καὶ μελωδικὰ ᾄσματα μὲ τάξη, μὲ λαμπάδες ἀναμμένες καὶ χρυσὰ θυμιατὰ στὰ χέρια τους σὰν διάκονοι. Ἀνάμεσά τους φάνηκε φῶς ὑπέρλαμπρο καὶ μέσα ἀπ' τὸ φῶς ἐβγαίνει φωνὴ γλυκύτατη ποὺ ἔλεγε: «Ἔλα ψυχὴ, φίλτατή μου, γιὰ νὰ σὲ ὁδηγήσω σὲ κείνη τὴν ἀνάπαυσιν τῶν δικαίων καὶ τὴν ἀνείπωτη ἀγαλλίασιν ποὺ ἐπόθησες».

Τότε χωρίστηκε ἀπ' τὸ σῶμα ἡ μακαρία ἐκείνη

ψυχὴ μὲ τὴ μορφὴ κάτασπρου περιστεριοῦ καὶ παίρνοντάς την ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς στὰ πανάχραντα χέρια Του ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς μὲ τοὺς Ἀγγέλους ποὺ ἔψαλλαν μὲ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση. Τότε ἐγὼ σηκώθηκα καὶ καταφιλοῦσα μὲ δάκρυα τὸ ἱερότατο λείψανο ποὺ ἄστραφτε σὰν πολύτιμο μαργαριτάρι καὶ εὐωδίαζε, ὅπως τὰ ἀρώματα. Σπαράζοντας ἀπ' τὴ θλίψη μου γιὰ κάμποση ὥρα, γιὰτὶ στερήθηκα τόσο γρήγορα τέτοιο πολύτιμο θησαυρὸ ποὺ μὲ τόσο κόπο ἀπόκτησα, σκεφτόμουν πῶς θὰ ἔσκαβα τὴ γῆ γιὰ νὰ τὸν κρύψω, γιὰτὶ δὲν εἶχα κανένα ἔργαλεῖο. Τότε ἦλθαν δυὸ λιοντάρια καὶ πλησιάζοντας μὲ πραότητα ἔγλυφαν τὰ πόδια του καὶ κινουῦνταν μὲ πόνο καὶ θλίψη σὰν νὰ ἦταν λογικὰ κτίσματα. Ἐγὼ τοὺς εἶπα: «Ξέρω ὅτι ὁ Θεὸς σᾶς ἔστειλε νὰ θάψουμε τὸ ἅγιο λείψανο». Γιὰτὶ καὶ ἄλογα ζῶα ὑμνοῦν τὸ Δημιουργὸ καὶ ὑπακούουν σ' Αὐτόν. Καὶ παίρνοντας τὸ ραβδὶ μου χάραξα πάνω στὴ γῆ τὸ μῆκος τοῦ τάφου. Αὐτὰ ἀμέσως ἄρχισαν νὰ σκάβουν μὲ τὰ νύχια τους καὶ ἄνοιξαν λάκκο. Ὑστερα ἐγὼ ἔβγαλα τὸ μισὸ πανωφόρι μου ποὺ ἔμεινε ἀπ' τὸν ἐρημίτη ποὺ ἀνάφερα πρὸ πάνω καὶ τύλιξα τὸ ἅγιο λείψανο μὲ εὐλάβεια καὶ τὸ ἔθαψα. Τὰ δυὸ λιοντάρια ἔκαμαν μετάνοια στὸν τάφο τοῦ Ἀγίου καὶ σὲ μένα τὸν ἐλάχιστο καὶ ἔφυγαν.

Ἐμείνα κλαίοντας καὶ συλλογιζόμενος τὴν

ἀναξιότητα καὶ τὶς ἁμαρτίες μου κραύγαζα.
«Ἀλοίμονο σὲ μένα τὸν ἄθλιο καὶ τὸν ὀκνηρό.
Πόσους δούλους ἐπιμελεῖς καὶ ἐνάρετους ἔχει ὁ
Κύριος μου καὶ στρατιῶτες γενναίους; Ἐγὼ ὅ-
μως ὁ ἀμελὴς καὶ ράθυμος ποιά ἀπολογία θὰ
δώσω στὸν Κτίστη μου; Ποιὸ βραβεῖο καὶ στε-
φάνι νίκης θὰ πάρω, ἀφοῦ δὲν πολέμησα ποτέ
μου ἐνάντια στὸ δαίμονα;» Λέγοντας αὐτά σκε-
φτόμουν νὰ παραμείνω σ' ἐκεῖνο τὸν τόπο, ὑπο-
μένοντας τὶς θλίψεις. Ἀλλ' ἀμέσως ἐγίνε σεισμὸς
καὶ κατέπεσε τὸ βουνὸ ἐκεῖνο καὶ καταπλάκωσε
τὴ σπηλιά, τὴν πηγὴ καὶ φοινικιά καὶ ὅλα ἐξαφα-
νίστηκαν. Βλέποντας τὸ γεγονὸς κατάλαβα ὅτι
δὲν ἦταν θέλημα Θεοῦ νὰ μείνω ἐκεῖ καὶ ἄρχισα
νὰ κλαίω. Τότε μοῦ φανερώθηκε ὁ Ἄγγελος ποῦ
εἶπα πιὸ πάνω καὶ μοῦ εἶπε: «Μὴ κλαῖς, ἀλλ' ἀντί-
θετα νὰ χαίρεσαι γιατί ἀξιώθηκες νὰ δεῖς πράγ-
ματα θαυμαστά. Πήγαινε, λοιπὸν, στὴν Αἴγυπτο
καὶ κήρυξε τὴ ζωὴ τοῦ μακάριου Ὁνούφριου καὶ
τῶν ἄλλων ποῦ εἶδες καὶ θὰ δεῖς σ' αὐτὴ τὴν ἔ-
ρημο. Πορεύου λοιπὸν εἰς εἰρήνῃ ἐνδυναμούμε-
νος ἀπ' τὸ Θεό».

Ὁ εὐλογημένος Ὁνούφριος κοιμήθηκε στὶς
12 Ἰουνίου, πρὸς δόξα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ.

ΣΑΝ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πόσα δὲ φανερώνονται μέσα σ'αὐτὸ τὸ βίο; Πόσο πραγματικὰ ὑστεροῦμε καὶ ἀπέχουμε ἀπ' τὴ θειοειδῆ αὐτὴ ζωὴ ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι Χριστιανοί! Κέντρο καὶ γνώμονας τῆς ζωῆς τοῦ Ὁσίου Ὁνουφρίου ὑπῆρξε τὸ Εὐαγγελικό: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ καὶ πάντα ταῦτα προστεθήσεται ὑμῖν». Δύσκολη ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐντολῆς αὐτῆς καὶ πίστη πολλὴ χρειάζεται. Αὐτὸ ποὺ συνήθως παρατηρεῖται εἶναι ὅτι πνιγόμαστε στὶς βιοτικὲς μέριμνες, γιὰτὶ ἀδυνατοῦμε νὰ πιστέψουμε πῶς γι' αὐτὲς θὰ φροντίσει ἐκτὸς, ἀπὸ μᾶς, ὁ Παντοδύναμος Πατέρας μας «ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Τὸ ἄγχος ποὺ κυριεύει καὶ μαστίζει τὴν ψυχὴ μας εἶναι ὄντολογικὰ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπιστίας μας πρὸς τὸ Θεό-Πατέρα μας. Γιατὶ ἡ λύση τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς εἶναι ἀδύνατη ἀπὸ μόνο τὸν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος νοῦς εἶναι ἐντελῶς ἀδύναμος ν' ἀπαντήσῃ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ τοῦ παρουσιάζονται, σὲ μιὰ δεδομένη στιγμή ποὺ

καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμα τὴν περίπτωσιν, ἐνῶ ἔχει τὴ δυνατότητα, εἶναι πολὺ ἀμφίβολο κατὰ πόσον ἡ ἀπάντησις ποῦ, θὰ δώσει θὰ εἶναι ἡ κατάλληλη. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ ἀνθρώπινη ἀνάγκη γιὰ ἀσφάλεια ἀπαιτεῖ νὰ δοθοῦν ἀπαντήσεις. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος παγιδεύεται στὸ ἀδιέξοδο καὶ ξεχυλίζει ἀπ' τὸ ἄγχος. Ἄν ὅμως πιστεύαμε στὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ-Πατέρα μας τότε τὰ πράγματα θὰ ἔπαιρναν τὴ μορφή ἀκριβῶς ποῦ φανερώνεται στοὺς βίους τῶν Ἀγίων μας καὶ ἰδιαίτερα σ' αὐτὸν τοῦ Ὁσιότατου Πατρὸς ἡμῶν Ὁνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου, δηλ. δὲν θ' ἀγωνιούσαμε γιὰ τὶς βιοτικὲς μας μέριμνες. Ἐχοντας ὅμως τὴν πίστη ποῦ στὴ βαθειὰ μορφή της εἶναι γνώσις τῆς ὑπαρξὸς τοῦ Θεοῦ-Πατέρα μας καὶ βλέποντας τὴν ἀδυναμία μας νὰ ἀπαντήσουμε στὰ προβλήματα τῆς ζωῆς ποῦ θέλουν μιὰ ἀπάντησις, θὰ ἀναφερόμασταν μὲ ἀπλότητα στὸν Πατέρα μας καὶ θὰ τοῦ λέγαμε: «Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον...»

Αὐτὴ ἡ ἀπιστία στὴν Πατρικὴ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ δὲν ἀφορᾷ τοὺς ἄπιστους μόνο ἀλλὰ κυρίως ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς. Ἡ πίστη μας συνήθως δὲ φτάνει σ' αὐτὸ τὸ βαθμὸ νὰ αἰσθα-

νόμαστε τὸν Θεὸ σὰν Πατέρα μας, ὥστε ὁλοπρόθυμα νὰ δινόμεστε σ' Αὐτὸν χωρὶς νὰ ἀφήνουμε τὸ νοῦ μας νὰ κυριεύεται ἀπ' τὶς μέριμνες. Ὁ Ὅσιος Ὀνούφριος εἶναι ἓνα παράδειγμα ἐντυπωσιακό. Τὸ δόσιμο του στὸ Θεὸ δὲ φανερῶνει ἓνα ὑπεράνθρωπο ὅσο κι ἂν ἀπ' τὴν ἐξιστόρηση τοῦ βίου του μπορεῖ νὰ μᾶς ἐντυπωθεῖ ἡ εἰκόνα αὐτή. Ἀντίθετα φανερῶνει τὸν ἄνθρωπο στὶς πραγματικὲς του διαστάσεις. Οἱ πραγματικὲς διαστάσεις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι οἱ διαστάσεις ἑνὸς παιδιοῦ πρὸς τὸν Πατέρα του. Ὅπως τὰ παδιὰ θέλουν μόνο ν' ἀγαποῦν τὸν πατέρα τους καὶ τὴ μητέρα τους, καὶ ν' ἀγαπιοῦνται ἀπ' αὐτοὺς καὶ δὲ σκοτίζονται γιὰ τὰ προβλήματά τους ἔχοντας τὴν πίστη πῶς θὰ φροντίσουν γι' αὐτὰ οἱ γονεῖς τους, ἔτσι ἀκριβῶς θέλει ὁ Θεὸς νὰ διαμορφωθοῦν οἱ σχέσεις μας μαζί Του. Γιαυτὸ σὰν οἱ μαθητὲς ρώτησαν τὸν Χριστὸ πῶς θὰ προσεύχονται, πῶς δηλαδὴ θὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὸ Θεό, ὁ Χριστὸς τοὺς ὑπέδειξε τὴν πατρικὴ-υἱικὴ προσευχή: «Πάτερ ἡμῶν...».

Ὁ Βίος τοῦ Ὁσίου Ὀνουφρίου εἶναι μιὰ βόμβα στὰ θεμέλια τῶν σχέσεων τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴ ζωὴ. Βόμβα γιὰτὶ ἀνατινάζει

ἡ σχέση μας με τὴ ζωὴ ὅπως διαμορφώνεται σήμερα. Σήμερα ὁ βίος τοῦ Ὁσίου Ονουφρίου ἢ γίνεται ἀποδεκτὸς καὶ συγκλονίζει ἢ ἀπορρίπτεται σὰν φανταστικὸς καὶ ἐξωπραγματικὸς. Γιατὶ παρουσιάζει τὸν γνήσιο ἄνθρωπο ποὺ εἶναι θεάνθρωπος, ἀδειά- λειπτα δηλαδὴ ἐνωμένος με τὸ Θεό. Βόμβα στὴ σχέση μας με τὸ Θεό. Γιατὶ ἡ πλειονότητα ἀπὸ μᾶς τοὺς Χριστιανοὺς, δὲ ζητᾷ «πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» ποὺ βρίσκεται «ἐντὸς ἡμῶν» με τὴν ἀνεπιτήδευτη προσευχή, ἀλλὰ ζητᾷ ὑλικά καὶ πνευματικά ἀγαθὰ. Δὲ ζητοῦμε νὰ ἀγαπήσουμε τὸ Θεὸ με ὅλη τὴν καρδιά μας ἀλλὰ ζητοῦμε νὰ ἀγαπήσουμε ἄλλοι τὰ ὑλικά καὶ ἄλλοι τὰ πνευματικά ἀγαθὰ με τὶς ἀπολαύσεις ποὺ τὰ συνοδεύουν. Ἀκόμα κι αὐτὴ ἡ ἀπόκτηση τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν καὶ καταστάσεων ἀπλῶς κατευθύνουν πρὸς τὴν ἀληθινὴν σχέση μας με τὸ Θεό, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴ ζωή. Ἡ ἀληθινὴ αὐτὴ σχέση ἀποχτιέται μόνο σὰν ὁ ἄνθρωπος βάλει ὅλα αὐτὰ σὲ δεύτερη μοῖρα καὶ ἐπιμένει πρῶτα ἀπὸ ὅλα στὴν προσωπικὴν σχέση με τὸ Θεό, ὅπως φανερώνεται μέσα στὸ συγκλονιστικὸ βίος τοῦ Ὁσίου ποὺ εἶναι σχέση παιδιοῦ πρὸς Πατέρα.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης

Τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐν σαρκὶ μιμησάμενοι ὥφθητε ἐρήμου πολῖται καὶ χαρίτων κειμήλια, Ὁνούφριε Αἰγύπτου καλλὸν καὶ Πέτρε τῶν ἐν Ἀθῶ ὁ φωστήρ· διὰ τοῦτο τοὺς ἀγῶνας ὑμῶν αἰεὶ, τιμῶμεν ἀναμέλποντες· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ὑμῶν, πᾶσιν ἰάματα.

ΚΟΝΤΑΚΙΟ

Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ

Ὡς τῆς ἐρήμου πολιστάς οὐρανοβάμονας καὶ δωρεῶν τῶν ὑπὲρ φύσιν καταγωγία, τὸν Ὁνούφριον ὑμνήσωμεν σὺν τῷ Πέτρῳ· Ὁ μὲν ὥφθη ἐν Αἰγύπτῳ φοῖνιξ εὐκαρπος, ὁ δὲ ἔλαμψεν ἐν Ἀθῶ ὡς ἰσάγγελος, τούτοις λέγοντες Θεοφόρητοι χαίρετε.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΟ

Χαίροις τῆς Αἰγύπτου θεῖος πυρός, Ὁνούφριε Πάτερ, νομοστάθμη ἡσυχαστῶν. Χαίροις τῶν ἐν Ἀθῶ ἀκρότης, μάκαρ Πέτρε, Τριάδος τῆς Ἀγίας ἐνδαιτήματα.